Pregària

Per PepMaria el dv., 14/12/2018 - 10:48

He trobat aquesta pregària en un racó del meu ordinador. Està datada el 5 de setembre de 2007, fa uns quants anys. No me'n recordava gens. Pot servir com a felicitació de Nadal.

Tu no em dones res: Tu te'ns ofereixes.

a) Tu no em dones res.

No et puc veure enlloc, perquè estàs més enllà de tot el que es veu.

No et puc escoltar en cap longitud d'ona, perquè habites en el silenci.

Les meves pregàries, que de vegades et demanen coses, potser només tinc la certesa que són escoltades per Tu… encara que no em concedeixis les coses que demano.

No puc fer res, ni donar-te res, ni fer cap sacrifici de coses, d'animals o fins i tot propi… perquè Tu em donis coses o em concedeixis allò que jo et demano (Evangeli de Lluc 15, 29).

No em dones coses. Sovint tendeixo a posar la seguretat en coses que crec importants per a viure: la salut, la riquesa, els títols… però Tu no confirmes aquest desig de seguretat.

No puc fer peu en res que sigui meu, perquè Tu em desposseeixes enlloc de donar-me coses on recolzar-me.

Tu no em dones res. I sobretot, jo no et puc donar res a Tu perquè m'estalviïs el sofriment o la mort: meus o de la gent que estimo.

b) Tu te'ns ofereixes.

"Tu" - És la teva Presència que està més enllà de les coses la que val més que totes les coses que et puguem demanar. Fins i tot més que la pròpia vida: "L'amor que em tens és millor que la vida" (Salm 63,4).

"te" – Què ens ofereixes? Tu mateix, t'ofereixes: Jesús, que és Tu mateix fet presència humana entre nosaltres. La teva Presència, la seva Presència, no m'estalvia els problemes, els sofriments o la mort. Però ens acompanya des de dins de la humanitat: havent compartit amb nosaltres la vida, el sofriment i la mort. Havent compartit en tot la humanitat menys en l'egoisme (Carta als Hebreus 4,15). Jesús també va demanar-te que li estalviessis el sofriment i la mort, però va confiar en la teva Presència, més forta que el sofriment i la mort (Evangeli de Lluc 22,42; Carta als Hebreus 5, 7-9).

"ns" - Tu i Jesús us oferiu a *nosaltres*: envieu al fons del cor de cadascú i al fons de la comunitat l'Esperit Sant (Fets dels Apòstols 2,1-13). I així obriu la meva solitud i les meves necessitats a una joiosa relació amb la comunitat, que esdevé sagrament teu, presència de la teva Presència.

Aleshores, la meva pregària no obté sempre el que demano, però sí la Presència del vostre Esperit (Evangeli de Lluc 11, 13).

"ofereixes" – No te'ns imposes amb el poder de la imatge o de la paraula. Ens convides a acceptar-te des de la intimitat. No ens dones coses, no "transmets una propietat" tot transferint-nos autonomia. Estableixes una relació amb nosaltres, contínua.

Perquè l'amor no és donar coses, sinó establir relacions duradores, cordials: com aquella dona que "no deixava de besar els peus de Jesús" (Evangeli de Lluc 7, 45).

I la teva oferta ens convida a una resposta: ens empeny a establir relacions amb altres de la mateixa qualitat que la que Tu ens ofereixes.

.....

Evangeli de Lluc 15, 29: "Tants anys que fa que us serveixo, sense haver desobeït mai cap dels vostres manaments, i mai no m'heu donat ni un cabrit per fer festa amb els meus amics." (El fill gran al pare de la paràbola del fill pròdig)

Carta als Hebreus 4,15: "No tenim pas un gran sacerdot incapaç de compadir-se de les nostres febleses: ell, de manera semblant a nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar".

Evangeli de Lluc 22,42: "Pare, si ho vols, aparta de mi aquesta copa. Però que no es faci la meva voluntat sinó la teva." (Jesús a Getsemaní)

Carta als Hebreus 5, 7-9: “Ell, Jesús, durant la seva vida mortal s’adreçà a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb grans clams i llàgrimes. Déu l’escoltà per la seva submissió. Així, tot i que era el Fill, aprengué en els sofriments què és obeir; i, arribat a la plenitud, s’ha convertit en font de salvació eterna per a tots les qui l’obeeixen”.

Fets dels Apòstols 2, 1-4: “Quan va arribar la diada de la Pentecosta, es trobaven reunits tots junts. De sobte, com si es girés una ventada impetuosa, se sentí del cel una remor que omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se’ls van aparèixer unes llengües com de foc, que es distribuïen i es posaven sobre cadascun d’ells. Tots van quedar plens de l’Esperit Sant i començaren a parlar en diverses llengües, tal com l’Esperit els concedia d’expressar-se”.

Evangeli de Lluc 11, 13: “Així doncs, si vosaltres que sou dolents sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del cel donarà l’Esperit Sant als qui l’hi demanen.”

.....

· En quines coses acostumo a posar la meva seguretat? Com reacciono quan me’n sento desposseït/da?

· Quines noves relacions he desenvolupat quan he acceptat la despossessió de les coses en què posava la meva seguretat?

Bon Nadal, pregaria.cat!